

Δ.

α.

Ἡμέρ' ἁγία, ἑνόςξος, ἐπίσημος, μεγάλη,
 'ποῦ ὅλ' ἡ Γῆ κι' ὁ Οὐρανὸς ἁρμονικὰ Σὲ ψάλλει,
 'ποῦ πέρ' σ' ὅ γλυκοκύτταξες τ' ἁρματωμένα πλήθη,
 κ' ἐγέμιζαν ἀπὸ χαρὰ τ' ἀγγελικά Σου στήθη,
 θλιμμένη βλέπεις σήμερα ἐμᾶς παραλυμένους,
 πτωχοὺς, γυμνοὺς, ἐκχράττωτους καὶ καταφρονημένους...
 ὦ, πῶς ἐκατηνότησαμεν!... Θεορίτης σιχαχάμενος,
 πανοῦργος, Ἐγγλεζότοπος κ' Ἐγγλεζομαθημένος,
 τὸ ἅγιόν μας μυτικὸν 'ς τὸν Ῥοῦμπολὸ καταδίδει,
 καὶ τὴν Πατρίδα 'ς τὸν Σταυρὸν ἀτίμως παραδίδει...
 Κρύφου, Ἡμέρα ἱερὰ, 'ς τὴ λάμψι Σου τὴν πρώτη,
 κι' ἀπ' τὴν καρδιά Σου φώναξε: — **κατάρα 'ς τὸν Προδότη!**...

6.

Τίνες ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι,
τίνες δὲ ἡμεῖς οἱ νέοι!

Ἐλλάς, σὲ διεδέχθη ἀχρεΐα Ῥωμησύνῃ!
τὸ κλέος σου, τὸ αἶσχος! τὸν νοῦν σου, ἀφροσύνη!
Ἐσὺ, Μιαούλας, εἶχες, Λαζάρους Κουντουριώτας!

ἤμεις, Βρωμολοιμάρδοις, Τρικουποδοντιστάς! ΠΑΡΤΙΒΑΤΕΙΟΣ
 Ἐσὺ, Μαυρομυγάλας καὶ τὸν Καραϊσκάκη! ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ἤμεις, Κονιακωτῶν καὶ τὸν Κουτσουπάρη! ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑΣ

ΛΕΥΚΟΤΑΦΕΙΟΣ

ΕΚΠΟΛΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Σὺ, εἶχες Δεληγιάννας καὶ Κολοκοτρωναίους!
 ἡμεῖς, τὸν Σομαδάκην, Φαλῆζ, Φονχῆζ, πυγμαίους!
 Σὺ, εἶχες Ὑψηλάντας, Τσαβέλας, Μεταξάδες!
 ἡμεῖς, ἀρχικαπῆλους Σκουλουδοκαλλιγάδες!
 Χριστοὺς, Ἑλλάς μου, εἶχες! ἡμεῖς, γελοῖους, νάνους,
 αἰσχροὺς, παραδοπίστους, σακάτας, λαοπλάνους!

Ἑλλάς, μὲ Κοραήδας καὶ Ῥήγας τοὺς Φεραίους!
 Ῥωμηῆ, μὲ Κρέμους, Κόκκους, Δροτίνας, Παλαμαίους!
 Ἑλλάς, μὲ πατριώτας κ' ἐνδόξους στρατηλάτας!
 Ῥωμηῆ, μὲ τοὺς Σταμούλας, Σιγάλας, Κασιμάτας!
 Ἑλλάς, μὲ Σουλιωτίσσας, μὲ Δέσπων, Μπουμπουλίαν!
 Ῥωμηῆ, μὲ τὴν Ῥοζοῦ σου καὶ τὴν Μουρλατημίαν!
 Ἑλλάς, λαμπρὰ ἐστία τῶν μεγαλουργημάτων!
 Ῥωμαῖκον, ἡ μάνδρα πολλῶν ξεθεωμάτων!
 Ἑλλάς, μὲ ἡμιθέους καὶ μ' Ἑλληνας μεγάλους!
 Ῥωμαῖκον, μὲ βλάκας, δειλοὺς, Θεοσίτας λάλους!...
 Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας οὐδεὶς ὑπάρχει Ἑλληὴν!
 Φεῦ! Πάντες συγκροτοῦμεν Ῥωμηῶν πυκνὴν ἀγέλην!

Ἐνῷ πατέρας, ὄντως ἐνδόξους, ἀριθμοῦμεν,
 μωρῶς μ' αὐτῶν τὰ ἔργα ἡμεῖς μεγαλαυχοῦμεν,
 μὴ βλέποντες συνάμα τὴν ἀθλιότητά μας,
 τὸν ἄδοξόν μας βίον καὶ τὴν σμικρότητά μας.
 Νομίζομεν πῶς ζῶμεν εἰς χρόνους περασμένους,
 κ' οὐχὶ 'ς τοὺς ἐνεστῶτας, 'ς αὐτοὺς τοὺς πομπιομένους!
 κ' ἐνῷ περιπατοῦμεν καὶ ζῶμεν, ὡς τὰ κτήνη,
 φρονοῦμεν ἐν τοσούτῳ πῶς εἴμεθα **Ἐκεῖνοι**!
 Φεῦ! πᾶσχομεν μεγάλην, ἀνίατον μανίαν,
 ποῦ τὴν ἀποκαλοῦσι:— Ῥωμηοπατραγαθίαν!—
 Μᾶς ἔβλαψες, ἀρχαῖον τοῦ ἔθνους μεγαλεῖον,
 κατέστησες τὸν Τόπον εὐρὺ φρενοκομεῖον!

Κ' ἐγὼ καλῶς εἰξεύρω ποιοὺς εἶχομεν πατέρας.

πλὴν ἤδη διακρίνω παντοῦ σκουληκαντέρας.
 Ἐκεῖνοι 'ς τοὺς πολέμους κτυποῦνται καὶ κτυποῦσι,
 καὶ μέχρι τοῦ αἵθέρος τὸ ἔθνος ἀνυψοῦσι·
 ἐνῷ ἡμεῖς ποθοῦμεν νὰ φτιάτῳμεν πατρίδα,
 χωρὶς τοῦ αἵματός μας νὰ στάξῃ μιὰ ράνίδα.
 Ἐκεῖνοι, αἶγλη, δόξα, τιμὴ, ἀθανασία!
 ἡμεῖς, μαυρίλα, αἰσχος, ἀπάτη, ἐπαιτεία!
 Ἐκεῖνοι, πάντες ἦσαν ἀρχάγγελοι μὲ σῶμα!
 ἡμεῖς, παρακεντέδες, νεκροὶ, σαπίλα, βρῶμα!
 Θεοὶ ἐκεῖνοι ἦσαν, κ' ἐλάμπανε ὡς ἄστρα!
 Ἡμεῖς; — Ἐκ κουραδίων τοῦ κόσμου ὄλου κάστρα!

Ὡ χρόνοι περασμένοι, ναοὶ τῆς Ὑψηλίου!
 ὦ θάλασσα! ὦ κάμποι! ὦ βράχοι τοῦ Σουλίου!
 ποῦ τῶν γιγαντομάχων τὴν δόξαν μαρτυρᾶτε,
 ἡμᾶς, ἀθλίους, νόθους, ἐλεεινολογᾶτε.
 Μὲ καρτεροψυχίαν, μὲ ὄπλα τιμημένα,
 ἐδοξάσες τὸν κόσμον, σεπτὸν Εἰκοσιένα.
 Ἐξέπληξαν τὰ ἔθνη τὰ τόσα τρόπαιά σου,
 κ' ἐνόσφ' ἔζη ὁ κόσμος θὰ λάμπῃ τ' ὄνομά σου.
 Σὺ δὲ παρὼν, ἀχρεῖον, κτηνῶδες, σικχαμένον,
 θὰ σβύσῃς μετ' ὀλίγον καταμουντσουρωμένον·
 κ' ἂν τῶρα κατ' ἀνάγκην 'ς τὸ στόμα μου σὲ πιάνω,
 αἰσθάνομαι γουργούραν, χωρὶς νὰ θέλω κλάνω!

γ'.

**Καὶ μίαν παρωδίαν,
 σπουδαία καὶ ἀστεία.**

Εἰς τῆς Κούτρας τὴν ἐνδοξὴν ῥάχην
 πλανωμέν' ἡ Δειλία μονάχην,
 μελετᾷ τὰ λαμπρὰ παλληκάρια,
 ποῦ εἰς μίαν καὶ μόνην αὐγὴν
 ἐκοπρίσανε τόσα χορτάρια,
 ποῦ ὑπῆρχον 'ς ἐκείνην τὴν γῆν!...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

δ'.

**Τοῦ Κόντου γράμμα νέον,
Ἑλληνικὸν ἀρχαῖον:**

— « Ἐς ὕψη ὑπερνέφελα αἶ σὸν νόον αἶρων,
ὦ **Μῶμε ἀξιόγαστε**, ἐμὲ, τὸν σὸν ἐταῖρον,
ἀσύντακτον κατέδειξας, κ' ἐς γέλωτα παρῆσχες
τοῖς ἀντιπάλοις τοῖς ἐμοῖς. Οὐ γὰρ τὸν νοῦν προσέσχες.
Ἐν γράμματι, ὃ εἴληφας, τανῦν διαγραπτέον
τὸ : « ἀξιοῦντες », καθῶρον ἀντὶ αὐτοῦ θετέον:
« τοὺς ἀξιοῦντας » γὰρ ὁρθῶς Ἑλληνιστὶ συγγράφειν,
« περίσσευμα » μὲν οὐ, ἀλλὰ : περίττωμα δεῖ γράφειν... »
Τὰ ῥήματα τ' ἀπρόσωπα, ὦ ἄνδρες Ἑλλαδίται,
ὑποκειμένου μὲν αἶ ἀπαρεμφάτου δεῖται,
τὸ δ' ὑποκείμενον αὐτοῦ χρεὼν ἔστι τιθέναι
ἐν πτώσει αἰτιατικῇ = « χρη Κρέμον τεθνηχέναι »,
« Καζάζην δεῖ ὀρθολογεῖν » ... Ἀνάλυσιν δὲ πλείω
τοῦ θέματος ποιήσομαι ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ
ἐς μαθητῶν ἐπήκοον, ἀλλ' ἐν καιρῷ εὐθέτω.
Καὶ ἄλλα παραδείγματα ὃ θέλων ἀκουέτω :
— « Οὐ δεῖ Φθειρόλαον αἰσχροῦς τὸν μύστακα μελαίνειν,
οὐδὲ Καζάζην κυνηδὸν ποτὶ Ἐκεῖνον σαίνειν. —
— « Ρούφους ὀμαίμονας οὐ δεῖ ἀνέδην Τρικουπίζειν,
ἀλλ' οὐτ' Αὐτὸν λιθοβολεῖν, χλευάζειν καὶ κοπρίζειν. —
— « Οὐ νῦν ἀνάγκη πάρεστι ξυρῶ Σεμτέλιον χρῆσθαι,
οὐδὲ Σουρῆν κατάχρησιν Σεμτέλιον ποιῆσθαι,
οὐδὲ τὴν σπάνιν πώγωνος δριμύτατα σαρκάζειν. —
— « Οὐ δεῖ περὶ πολιτικὰ Παπαλουκᾶν τυρβάζειν.
Μῶμος γὰρ δύναται Πατρεῖς ῥαδίως ἐρεθίσαι,
καὐτὸν ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ποινὴν μεγίστην ἵσται. —
Ῥοδάς σου, τὰς ἐχεπευκεῖς, χθιζὰ ἀπαξάπασας
ἀνέγνω καὶ Φθειρόλαος Σαρδώνιον καγγάσας!...

Δεῖτ' ἐλλεβόρου... Πλὴν ἀλλὰ οὐ ταῦτα τοῦ παρόντος (1)...
Ἐρρωσ', ὦ τὰν ἐρίτιμε,

ὃ σὸς συνήθης

KONTOΣ. (2)

Σὺν τούτοις τάδε γράφω,
ὥς ἐν ὑπερογράφῳ :

« Νυνὶ κυνέω Νικολόν, τὸν κράτιστον φιλόλογον
καὶ λίαν ἀχρειόλογον. (3)

Χαῖρε, ὦ τὰν!...

ὁ Ἰδιος

(γραμματικὸς αἰδῖος.)

(1). Καθηγητά μου, σιωπᾶς,
τὸν γὰρ μισθόν σου ἀγαπᾶς...
ἰὼ! βαβαί! ἰατατί!...
Σὲ πάει, Κόντε, ῥιπιτί!...

(2). Πάνυ ὁρθῶς ἀλλ' ὁμως
τάδε φρονεῖ ὁ Μῶμος:

— « Μὲ τὰ : νυνί, τὰ : γὰρ, ὦ τὰν, ἐταῖρος καὶ συνήθης,
τοὺς μαθητάς σου, Κόντε μου, κατέστησας εὐθήεις... »

(3). Τοὺς στίχους μου πᾶς **δάσκαλος** τρομάζει νὰ νοήσῃ!...
Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν **Νικολόν** νὰ θέλῃ νὰ φιλήσῃ;...

Τὴν ἔπαθες, ὦ Κόντε μου, μὲ τὸν σατυρισμὸν μου:

— « ἐξέλαθες ὡς **δάσκαλον σοφόν** τὸν Νικολόν μου!...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΠΑΤΡΙΝΑΙ
ΑΘΑΙΑΙ Κ' ΕΛΛΕΙΝΑΙ.

**Εὐχὴ πολλὰ ἔς τοὺς Πατρινοὺς,
ὁποῦ τοὺς ἔφυγεν ὁ νοῦς.**

(1877).

Οὔτε λόγον θὰ σὰς βάλω, οὔτε ψήρισμα προτείνω,
τὰς εὐχὰς μου μόνον ταύτας, Πατρινοί, σὰς ἀπευθύνω:
— « Ὡς ἐκ θαύματος καὶ ὄχι μὲ παράδες, συμπολιταί,
εἴθ' ἐφέτος ὠπλισμένοι ἀστακοὶ νὰ εὐρεθῇτε.
Μήπως μιὰ θεὰ δὲν 'βγῆκεν ἀπ' τὸν Δία ὠπλισμένη;
Μήπως τῶρα τέτοιο θαῦμα δὲν ἔμπορεῖ νὰ ξαναγένη;
Ἀνθρώπος δὲν θὰ ἔμπορῇ τόσον κόσμον ν' ἀρματώσῃ,
δίχως τίποτε καθεὶς σὰς ἀπ' τὴν τσέπην του νὰ δώσῃ.
Τί καλὸ! χωρὶς παράδες μονομιᾶς νὰ ὀπλισθῇτε
μὲ σπαθιά καὶ μὲ τουφέκια καὶ ἔς τὴν Πόλιν νὰ ἐμβῇτε!...

Εὐχομαι εἰς ὑπαιθρίους, θορυβώδεις ἐκκλησίας
νὰ γεμίσουν τίγκα τίγκα οἱ ἐξῶσται τῆς Πλατείας
ἀπὸ ῥήτορας δατκάλους, δικηγόρους γέρους, νέους,
ἀποστράτους, κομματάρχας, γέροντας καπεταναίους.
Ὁ καθεὶς μὲ τὴν ἀράδαν εἰς τὸ πλῆθος νὰ 'μιλάῃ,
κι' ἀναμμένον εἰς τὰ χέρια τὸ δαυλί του νὰ κρατᾷ,
καὶ μ' αὐτὸ φωτιά ν' ἀνάπτῃ, εἰς Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
ποῦ νὰ μὴ ἔμπορῇ κανένας αὐτοκράτορας νὰ σβύσῃ·
νὰ προτρέπῃ δὲ τὸ πλῆθος τὸν παρὰ νὰ θυσιάσῃ,
ὅπως ὅπλα καὶ κανόνια, καὶ πυρίτιδ' ἀγοράσῃ,
καὶ τὸ πλῆθος νὰ μὴ θέλῃ, κ' ἐν τοσοῦτῳ νὰ ψηφίσῃ,
ἵνα δεῖξῃ οὕτως ὅτι πάντοτε ἀβδρηιτίζει...

Εὐχομαι διοικητὴς μας νὰρθῇ ἄνθρωπος λεβέντης,
ποῦ νὰ δέχεται πεσκέσα παρὰ πάντων, ὡς ἀφέντης.

Νὰ φορῇ, ὡς Φαλαγγίτης, φουττανέλλαν, καὶ ἔς τὸ φέσι
τὴν κορώναν μας μὲ ὄλην τὴν εὐλάβειαν νὰ θέσῃ,
καὶ νὰ μὴ τσολοπατᾷ μὲ τῆς ὀμοῦ του ἀρίδαις
μέσ' τὸ Θέατρον, (ὡς γράφουν Πατριναὶ ἐφημερίδες),
ποῦ νὰ μὴ συχνοπερνᾷ ἀπὸ κάμποτα σωκάκια,
ποῦ νὰ εἶνε φυσικόν του νᾶχῃ μαῦρα τὰ μουττάκια·
μερικαὶς νὰ μὴ τοῦ κάνουν κλωτσοκλωτὶ τὸ καπέλλον,
νὰ μὴν εἶνε μαυρομμάτης καὶ νὰ μὴ τὸν λέν' Ταττέλον!

Εὐχομαι ἔς τὴν Τριανδρίαν εἰς ἐνέργειαν νὰ βάλῃ
τὴν ἐφεύρεσιν τὴν νέαν τοῦ μηχανικοῦ Πασχάλη:
— νὰ ὑπάρχουν, δηλονότι, ἔς ἓνα χάρτινον λιμένα
τὰ καράδια τῶν Πατρῶν καὶ τῶν Ξένων ἀραγμένα! —
Μέσ' τὸ σχέδιον γαλήνῃ, πλὴν ἀπέξω τρικυμία
κι' ἀναπόφευκτος τῶν πλοίων καὶ ναυτῶν πανωλεθρία...
Ὅλους σὰς, θαλασσινοὶ μου, τί χρυστῇ προσμένει τύχη,
ἂν τὸ σχέδιον ἐκεῖνο ἔς τὴν ἐφαρμογὴν 'πιτύχῃ!
Νὰ σὰς, ζήσῃ τοῦ λιμένος τῶν Πατρῶν ἡ συμμορία:
— ὁ νομάρχης σὰς, τούτέστι, κ' ἡ γνωστὴ σὰς Τριανδρία!...

Εὐχομαι τὸν δήμαρχόν σας ὅλοι νὰ τὸν ἀγαπᾶτε,
ποῦ μ' ἀπάθειαν σὰς βλέπει τοὺς φανούς τοῦ Γκάζ νὰ σπᾶτε,
ποῦ ἐστόλισε τὰς Πάτρας μὲ πολλὰ οὐροδοχεῖα,
μόλις εἶδεν ὅτι πάντες πάσχετε πολυουρία...
Ἀληθεύει ὅτι οὗτος παρημέλητε τοὺς δρόμους,
καὶ ἡ λάσπη σὰς λερώνει καὶ τῆς πλάταις καὶ τοὺς ὤμους,

(Ἡ σάτυρ' αὕτη ἀκολουθεῖ,
καὶ θὰ σὰς εἴπω ποῦ θὰ σταθῇ).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Θεάτρου εἰδοποίησι
μέ μιᾷ σταλίτσα ποιήσι.

« Ἡ κυρά Βελότη Σάρα,
πῶχει ἄνοστη φωνάρα,
καὶ κοντά 'σέ πράγματ' ἄλλα
κ' ἡμισφαίρια μεγάλα,
'ς τὴ σκηνή, 'σάν παλληκάρι,
μέ τενόρου θᾶδγῃ ροῦχα,
καὶ θά σκούζη μέ καμάρι:
— « τῶν ἀνδρῶν τενόρων γιοῦχα...
Πρόσεχε λοιπόν, Φατσιόλη,
ποῦ σέ ἀγαπᾶνε ὅλοι,
μήπως ἀπ' τὸν ἄνδρα — Σάρα
πάθης ἐξαφνὴ λαχτάρα...
Τοῦ Θεάτρου 'Αδδερῖται,
παλαμάκια νὰ βαρῆτε,
κ' ἐκθαμβοὶ νὰ ἐρωτᾶτε,
δίχως ὅμως νὰ γελᾶτε:
— « Ἐ, μπρὲ Σάρα καὶ Ρεθέκκα,
ἄνδρας εἶται ἢ γυναῖκα;...
Τὴν ἀλήθειαν ὅπως 'δροῦμε,
νὰ σέ ψάξωμε νὰ 'δοῦμε;... ».

Ταῦτα ἔγραψεν ἐν βίᾳ ἡ « Ὀμάς τῶν Φιλομούσων »
(ἐκ πολλῶν ἐρμαφροδίτων, ξετσιπώτων καὶ ἀμούτων.)



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΥΛΛΟΓὴ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α152.Φ11.0003